

ata Pict. Den har en sydlig, bisexual form, som är känd från södra Sverige (Skåne, Halland, Småland), Polen, norra Tyskland och Irland. Denna avlöses av en parthenogenetisk form med utbredning norrut genom Sverige och Norge och vidare ned genom Finland till Ladoga. Dessa parthenogenetiska honor är större än de som tillhör den bisexuala stammen och representera troligen en polyploid form.

Axel M. Hemmingsen & Arne Nørrevang: *Æglægning hos nogle stankelben (Dipt., Tipulidae).*

Der blev forevist en film af æglægningsprocesserne hos nogle tipulide-arter, hvoraf nogle tilhører overfladisk læggende grupper, medens andre tilhører dydeborende grupper, således som disse er beskrevet af dr. Hemmingsen i tidligere arbejder (1952, 1956). Sekvenser af enkeltbilleder, klippet ud af filmen, giver mulighed for detaljeret analyse af de enkelte bevægelser af ovipositoren under æglægning.

Hos *Tipula oleracea* bøjes cerci, de øvre klapper, og hypovalves, de nedre klapper, fra hinanden, idet cerci går opad og hypovalves nedad. Ægget glider nu fra genitalåbningen ud mellem klapperne, hvor de lægger sig, så længdeaksen er parallel med dyrets længdeakse. Ved den påfølgende lukning af ovipositoren presses ægget nedad og bagud ned i den bådformede fordybning, der findes mellem de to hypovalves.

Selve æglægningen indledes med, at cerci bøjes ventralt, hvorunder først hypovalves presses lidt nedad. Derefter glider cerci ud på hver side af hypovalves og bøjes yderligere et stykke for derefter at vende tilbage til udgangsstillingen. Lige før den maximale bøjning nås, "knipses" ægget ud fra den bådformede fordybning mellem hypovalves, hvor det har ligget uden at ændre stilling under hele den sidst beskrevne bevægelse. Cerci synes uden betydning for "udknipsningen", men deres bevægelser synes at kunne medvirke til at trække ovipositoren længere ned i subtratet, en græstot — eller i forsøgene en vat-tot —, hvori æglægningen foregår.

Sidste del af filmen viste æglægningsprocesserne hos to dydeborende arter: *Tipula juncea* og mere fuldstændig hos *Tipula scripta*. Cerci er skovlformede og bevæges ud fra hinanden til siderne skiftevis i frontal- og sagittalplanet (human-anatomisk defineret). Da dyrene samtidig presser bagkropsspidsen mod jorden bores denne ned. Når hele bagkroppen er nedboret, udvides

den nederste del af gangen ved samme slags bevægelser, og her lægges æggene. Der finder ingen udknipsning sted, idet hypo-valves er stærkt reduceret. Under æglægningen hæves ovipositoren efterhånden, stadig med de samme cerci-bevægelser, og voldsomme bevægelser af bagkroppen tjener åbenbart til at få æggene til at falde sammen til en tæt klump. Endelig dækkes ægklumpen og gangens øverste ende lukkes ved, at den næsten lukkede bagkropsspids stødes hurtigt og ret kraftigt i jorden i og ved det borede hul. Derved skrider jorden sammen og ligesom stemples til over ægklumpen.

Anker Nielsen: gør en lille indvending mod den upræcise anvendelse af fastslåede termini som cerci og ovipositor.

Hemmingsen: De øvre klapper (valves) i tipulidernes æglægningsapparat (ovipositor) kaldes af praktisk talt alle tipulidespecialister for cerci, fordi de ifølge førende insektmorfologer, bl. a. Crampton, er homologe med cerci hos lavere insekter (de fleste mener, at de hører til 11. segment).

Da de øvre klapper ofte spiller en stor rolle ved æglægningen, og de nedre klapper hos de dybdeborende arter er meget stærkt reducerede, er det både upraktisk og vildledende at begrænse ordet ovipositor til at gælde de nedre klapper alene, selv om kun de nedre klapper hører til et af de segmenter (8.), der danner ovipositorer hos visse andre insekter, f. eks. orthopternerne (8. og 9.).

Ordet ovipositor er og bør vedblive at være et funktionelt udtryk for hele det ydre æglægningsapparat, uafhængigt af mere eller mindre tvivlsomme homologier.

Ove Høegh-Guldberg: *Aricia agestis* Schiff. og *Aricia allous* Hb. (Lep., Rhopalocera). *Aricia-studier* 5.

1) *Beskrivelse af Forstadier.*

Med Støtte af Fotografier og Lysbilleder, visende Æg, Larver og Pupper af *A. agestis*, Æg og Larver af *A. allous* ssp. *vandalica*, gives en sammenlignende Beskrivelse af disse Stadier, som for *allous'* Vedkommende indtil nu ikke har været kendte.

Ægget af *vandalica* ligner tilsyneladende helt Ægget af *agestis*. Det er cirkelrundt, 0,6 mm i Diameter, fladtrykt (af sædvanlig Lycænidekarakter), med let indsunket Mikropylfelt. Det er grønt med hvidt Mønster, saa det makroskopisk virker hvidt. Mikropylfeltet maaler ca. $\frac{1}{6}$ af Diameteren. Udgaende herfra løber ca. 32 let ophøjede, hvide Rifler med svag Krumning (som Mønstret i Skiveblomsterne i en Marguerit) og naar Ækvator ca. 60° fra Udgangspunktet, de halve med Uret, de halve imod.